

Una pèrfida punyalada

written by Pere Grau i Rovira | 4 de juliol de 2025

E

l meu darrer article en aquest bloc ([enllaç a l'original alemany](#)) el vaig escriure ja fa quatre mesos. No és pas que mentrestant en el conflicte Catalunya-Espanya no passés res. Però no era res de tan sensacional o important que com a notícia pogués competir amb els grans conflictes mundials. El meu tema d'avui, la decisió de l'Ajuntament d'una capital de província espanyola, potser farà pensar als meus estimats lectors alemanys que no hi toco. Què pot importar la decisió d'un ajuntament al costat dels grans problemes mundials (Ucraïna, Gaza, Iran, les escapades de Trump...). Hom no ha d'oblidar la dita: petites causes, grans efectes. Un petit detonador pot portar una gran bomba a explotar, un petit virus pot tombar un gegantàs. I així, això que per a un lector alemany pot semblar que no té gens d'importància, per nosaltres, catalans, és tan greu que desitjo aclarir aquí el seu gran abast.

Passa a la ciutat d'Alacant. Alacant és la darrera gran ciutat al sud de l'àrea de la parla catalana, i allà va néixer la llei que prescriu a tota la regió de València, el català com obligatori a les escoles.

A l'Ajuntament de la ciutat (a causa de circumstàncies fatals i de petits interessos de la política local) hi tenen la majoria dos partits ultranacionalistes, el Partit Popular i Vox. Han tirat endavant un acord del consistori, pel qual la ciutat es declara fora de l'àrea de la zona del català i aquest és bandejat de les escoles. Això no és solament una absurditat científica, una rauxa d'un grup de fanàtics o una vulneració d'un dret humà. No. Si ho poden fer sense oposició, la intenció d'aquests partits és, a poc a poc, a altres ciutats de la regió fer desaparèixer també el català de les

escoles i així poder fer més ràpidament «l'espanyolització» del país.

La llengua és sempre un factor essencial quan un grup humà es considera com a nació. Un atac contra aquesta llengua és vist com un acte hostil. En els darrers cent anys, els catalans han viscut la prohibició del català a les escoles i a la vida pública amb les dictadures del general Primo de Rivera (1923-1930) i del general Franco (1939-1975). Ara en la millor continuïtat postfranquista, els ultranacionalistes volen aconseguir el mateix efecte pel mètode de la taca d'oli que s'expandeix per si mateixa, sense despertar l'atenció de l'estranger.

Però el que aconsegueixen així és un enfortiment de l'independentisme català que aquesta vegada es pot estendre a les altres terres de parla catalana. Contràriament a la «normalitat» amb la que volen entabanar la gent els manaires espanyols, el volcà de l'independentisme català no està apagat. Actualment, no escup lava, però en el fons, a la base, bull i retrona. I si arriba a l'erupció, no solament Espanya, a tot Europa tindran un problema que no podran ignorar. Suposo que aquest acord a Alacant no portarà cap protesta de les institucions europees al govern espanyol. Però això seria de desitjar, si es vol evitar que l'erupció, quan vingui, tingui caràcters catastròfics.